

Jeg finder, det er rimeligt, at det saakaldte Læbælte ikke faar nogen Betydning for Esbjerg Købstads Vedkommende. Men jeg tillader mig at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, at Lovforslagets § 3 i den Henseende gaar noget videre, end det egentlig efter min Mening er strengt nødvendigt, idet den ogsaa siger, at § 55 i Næringsloven, som omhandler Høkeres Etablering paa Landet, heller ikke skal være gældende over for Esbjerg. I den Henseende vilde nemlig Esbjerg, hvis dette blev vedtaget, komme til at staa daarligere end Handelspladserne, navnlig end baade Marstal og Nørresundby, hvor § 55 fremdeles gælder.

Af § 4 sammenholdt med §§ 11 og 12 fremgaar det jo, at der, hvad der ogsaa efter min Mening maa være en Selvfølge, naar Esbjerg skal gøres til Købstad, vil finde en Matrikulering af Byen Sted; men inden den kan føres igennem, er det selvfølgelig nødvendigt, at der etableres en foreløbig Vedtægt for, i hvilket Forhold Ejendomsskatterne skulle staa til de personlige Skatter; thi at de ikke kunne vedblive at være slet og ret de nuværende Hartkornsskatter, turde være indlysende. Jeg kan derfor meget vel slutte mig til den Bestemmelse i første Stykke af § 4, at Indenrigsministeren bliver bemyndiget til at gøre de nødvendige Lempelser med Hensyn til Maaden, hvorpaa Ejendomsskatternes Beløb skal fastsættes. Nu er det nemlig i Købstæderne saa, at det er de ti sidste Aars Ejendomsskatter, der blive normgivende ogsaa for Fremtiden, men da Esbjerg ikke har haft andet end Hartkornsskatter, der hvile paa de ikke store Grunde, som nu ere bebyggede, vilde deres Ejendomsskatter blive aldeles forsvindende i Sammenligning med det, som jeg antager, ikke ubetydelige Budget, Esbjerg Kommunes Administration gør nødvendig. Der maa naturligvis vælges en anden Maalestok, og efter Indstilling fra Byraadet i Esbjerg maatte Ministeriet være bemyndiget til nærmere at fastsætte det Forhold, hvori de faste Ejendommens Beskatning skulde staa til den personlige Kommuneskat. Det er saa meget mere nødvendigt, at man i den Henseende tager de faste Ejendomme dygtig med, thi i den nærmeste Fremtid antager jeg, at Købstadens Hovedudgifter navnlig ville komme de faste Ejendomme til gode ved Anlæg af Gader, Brolægning, Belysning og sligt, noget, der i første Række kommer Ejendomsbesidderne til gode. — Der er imidlertid i § 4 indført en Bestemmelse, som jeg ikke tror er

rigtig. Det, som denne Bestemmelse gaar ud paa, er, at den Del af Hartkornsskatten, som forsvinder, idet de paagældende Ejendomme blive indlemmede i Esbjerg Købstad, skulde Ligningsskatten forhøjes med, saaledes at den Ligningsskat, som hviler paa samtlige Købstæder, bliver forhøjet med 600 Kr., og det skulde saa repareres i Overensstemmelse med Loven af 1850 paa samtlige Købstæder. Derved vilde de øvrige Købstæder komme til at faa et ganske vist ikke stort Tillæg i Skat, men dog et Skattebeløb, som udelukkende vedrører Esbjerg. Det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at den Del af Hartkornsskatterne, som ved en Bys Matrikulering forsvinder, fordi den gaar ind under Bygrunden, ifølge Loven af 1863 skal overtages af Kæmnerkassen. Ved Matrikuleringen af alle Købstæderne har Kæmnerkassen overtaget Skatterne, der hvilede paa alt det Hartkorn, som er gaaet ind under den egentlige Bygrund, og de udredes altsaa gennem Kæmnerkassen til Statskassen som hidtil. Det samme Forhold mener jeg maa finde Sted her; naar Esbjerg nu uden for den bebyggede By indtager alt, hvad der er bebygget i Øjeblikket, maa den Hartkornsskat, der hviler paa den egentlige Bygrund, overensstemmende med hvad der er sket i andre Købstæder, overtages af Esbjerg Kommune og indbetales til Statskassen. Sagen er nemlig den, at Esbjerg, ved at disse Grunde blive indlemmede i Bygrunden, i Henhold til Loven af 1863 beskatter disse Grunde med Grundskat og Hussskat, og derved faar den altsaa Midler til at afholde ogsaa den Udgift, som skal udredes til Statskassen. Jeg tror, det vilde være særegent, hvis denne Bestemmelse blev staaende, og jeg henleder et kommende Udvalgs Opmærksomhed derpaa.

I øvrigt er det ikke meget, jeg har at bemærke til Lovforslaget, hvis omhyggelige Udarbejdelse jeg yder min Anerkendelse. Dog maa jeg med en tidligere æret Taler finde det ikke lidet betænkeligt, at man i § 9 vil gøre det muligt at indrømme en Frist af 15 Aar, inden Købstadlovgivningens Byggeforskrifter komme til Anvendelse. Hvis der i nogen By er Trang til snarest mulig at faa lidt strenge Byggebestemmelser, er det utvivlsomt i Esbjerg. Den Del af Byen, der allerede er bebygget, er vistnok bleven bebygget i Henhold til de for Landet gældende Regler, som langt fra stille det Krav til Bygningernes Indretning og hele Ordning, som Købstad-